

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcov: **1) Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, 2) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, proti žalovanému: **Úrad pre verejné obstarávanie**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 013-P/02-2006 zo dňa 7. februára 2006 v spojení s rozhodnutím č. 216-6000/12/2005 zo dňa 18. novembra 2005, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 81/2006-97 zo dňa 11. augusta 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 81/2006-97 zo dňa 11. augusta 2009 **m e n í t a k , ž e ž a l o b u z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1 S 81/2006-97 zo dňa 11. augusta 2009 zrušil rozhodnutie žalovaného č. 013-P/02-2006 zo dňa 7. februára 2006 v spojení s rozhodnutím č. 216-6000/12/2005 zo dňa

18. novembra 2005 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný rozhodnutím č. 216-6000/12/2005 zo dňa 18. novembra 2005 uložil žalobcovi v druhom rade pokutu vo výške 12.096.644,-- Sk (401.535,02 €) podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon o verejnom obstarávaní).

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný rozhodol o povinnosti inej osoby než rozhodnúť mal, nakoľko podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní je obstarávateľom Slovenská republika zastúpená orgánom štátnej správy, orgánom alebo úradom vykonávajúcim štátne záležitosti. Podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci účastníkom konania je Slovenská republika zastúpená orgánom štátnej správy, preto účastníkom správneho konania mal byť žalobca v prvom rade. Podľa názoru krajského súdu v zmysle zákona o verejnom obstarávaní bol obstarávateľom štát, ktorého zastupoval žalobca v druhom rade.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne rozsudok krajského súdu zrušiť. Subsidiárnym petitom žiadal odvolací súd, aby sa v prípade, že nevyhovie žiadosti žalovaného o zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, obrátil na Súdny dvor Európskej únie a položil mu prejudiciálnu otázku v znení: „Je možné v konkrétnom prípade rozšíriť ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní aj na ústredný orgán štátnej správy Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky?“ Namietal odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Uviedol, že z judikatúry krajského súdu v Bratislave ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v oblasti verejného obstarávania vyplýva, že ak by Úrad pre verejné obstarávanie svojimi rozhodnutiami ukladal pokuty v konaniach s ústrednými orgánmi štátnej správy týmto subjektom iným ako Slovenská republika, boli by uvedené súdy zrušili všetky rozhodnutia žalovaného z dôvodu nezákonnosti, čo sa však nestalo. Výklad krajského súdu je podľa názoru žalovaného v rozpore so základnými ustanoveniami Zmluvy o Európskom spoločenstve ako aj smernicami (napr. Smernicou č. 2004/17/ES zo 7.januára 2005 o vykonávacích pravidlách postupu stanoveného v článku 30 smernice 2004/17/ES, Smernicou č. 2004/18/ES z 31.marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby). Podľa názoru žalovaného si súd prvého

stupňa osvojil nesprávny právny názor žalobcu, a to že obstarávateľom je Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky a žalobca je iba zákonným zástupcom obstarávateľa. Súd by mal pri výkone svojej rozhodovacej činnosti vykladať ustanovenia vnútroštátnej legislatívy v súlade s komunitárnym právom, ktorým je Slovenská republika viazaná. Nepriamy účinok smerníc, tak ako to vyjadril Súdny dvor Európskej únie spočíva v povinnosti členského štátu vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a cieľa smernice tak, aby sa dosiahol výsledok v zmysle článku 249 Zmluvy o založení Európskych spoločenstiev. Výklad ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní zo strany krajského súdu by znamenal, že orgány štátnej správy, orgány alebo rady vykonávajúce štátne záležitosti nie sú povinné postupovať podľa zákona o verejnom obstarávaní. Uvedené by malo za následok, že žalovaný by ich nemohol kontrolovať a finančné prostriedky by boli použité mimo procesu verejného obstarávania. Uvedené porušuje hospodársku súťaž a princíp transparentnosti, ktorý je jedným zo základných princípov vo verejnom obstarávaní. Žalovaný poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-31/87, C-323/96 týkajúcich sa výkladu pojmu štát vo verejnom obstarávaní.

Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobca sa počas celého procesu verejného obstarávania na daný predmet obstarávania sám kvalifikoval ako obstarávateľ, všetky jeho úkony v predmetnom verejnom obstarávaní boli vykonané výlučne Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Dôkazom toho, že žalobca je obstarávateľom, je jeho vlastné oznámenie o výsledku verejného obstarávania. V oznámení o výsledku verejného obstarávania uverejnenom vo Vestníku Úradu pre verejné obstarávanie č. 89 z 10.mája 2005 na daný predmet obstarávania je pod záhlavím „Oficiálny názov a adresa obstarávateľa“ výlučne a jednoznačne uvedené: „Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, Slovenská republika“. Zmluvnými stranami kúpnej zmluvy č. SE-73-10/OVO-2005, ktorá bola výsledkom verejného obstarávania, boli na strane predávajúceho spoločnosť S., s.r.o. a na strane kupujúceho Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Tvrdením o zákonom zastupovaní Slovenskej republiky žalobca iba spochybňuje všetky svoje právne úkony, ktoré vykonal v priebehu verejného obstarávania. Jeho tvrdenia žalovaný považuje za účelové, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil v súvislosti so zadaním predmetu obstarávania postupom rokovacieho konania bez zverejnenia a bez splnenia podmienky na jeho použitie. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 11/2005.

Žalobcovia v prvom a druhom rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedli, že z osobitného postavenia štátu vyplýva, že oprávnenia a povinnosti, ktoré pre neho plynú z jeho vlastníckeho práva k majetku, nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcov. Podstatou správy majetku štátu je, že zákon priznáva správcovi, v súvislosti s jemu zverenou časťou majetku štátu, súhrn oprávnení a povinností. Toto právo je síce odlišné od vlastníckeho práva štátu, je s ním však nerozlučne spojené. Správca sa teda stará o jemu zverenú časť majetku akoby právom vlastníka, t.j. v tomto prípade štátu. Správu majetku štátu tvorí súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku štátu, ktorý mu štát zveril do správy. V zmysle § 1 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov správcami sú štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia, štátny fond, pričom ministerstvá sú považované za rozpočtové organizácie. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 11/2005 sa uvádza, že štát je vecne legitimovaný len vtedy, ak sú na jeho strane vytvorené predpoklady, aby sa stal nositeľom subjektívnych súkromných práv a povinností, t.j. ak to vyplýva priamo z právneho predpisu. V tomto prípade ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní určuje, že obstarávateľom je Slovenská republika, čiže štát, a zastupuje ju Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Predmetom sporného verejného obstarávania boli „Požiarne automobily – Cisternové automobilové striekačky“, teda hnuiteľné veci, ktoré môžu byť v zmysle § 2 ods. 1 zákona o správe majetku štátu len vo vlastníctve štátu a nie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 14. septembra 2010 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Sutter proti Švajčiarsku zo dňa 22.februára 1984, č. sťažnosti 8209/78, odseky 29 – 30, a vo veci Ekbatani proti Švédsku zo dňa 26.mája 1988, č. sťažnosti 10563/83, odseky 31-33).

Primárne sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal spornou otázkou výkladu pojmu „štát“ pre účely verejného obstarávania a povinnosťou podať Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku.

Podľa článku 234 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len ZES) Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o otázkach, ktoré sa týkajú:

- a) výkladu tejto zmluvy,
- b) platnosti a výkladu aktov orgánov Spoločenstva a ECB,
- c) výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady, ak to tak tieto štatúty stanovia. Ak je takáto otázka predložená niektorému súdu členského štátu a tento súd usúdi, že rozhodnutie o tejto otázke je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia, môže požiadať Súdny dvor, aby o nej vydal rozhodnutie.

Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je podľa vnútroštátneho práva prípustný opravný prostriedok, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor (článok 234 ods. 3 ZES).

Cieľom prejudiciálneho konania je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva. Súdny dvor má podľa článku 234 ZES právomoc rozhodovať o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa celého komunitárneho práva, časti únijského práva na základe článku 46 Zmluvy o Európskej únii a niektorých dohovorov uzatvorených medzi členskými štátmi na základe článku 293 ZES.

Kľúčovým rozhodnutím pre výnimky z obligatórnosti konania o predbežnej otázke, ktorá vyvstala pred súdom, ktorého rozhodnutie nie je napadnuteľné podľa vnútroštátneho práva opravnými prostriedkami, je rozsudok Súdného dvora vo veci C-283/81 CILFIT Srl a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotníctva zo 6. októbra 1982 (ECR 3415). Súdny dvor vo výroku tohto rozsudku uviedol, že tretí odsek článku 177 (v súčasnosti článok 234 ZES) sa musí vykladať tak, že súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je podľa vnútroštátneho práva prípustný opravný prostriedok a v konaní pred ktorým vznikla otázka výkladu komunitárneho práva, dodrží svoju povinnosť a predloží vec Súdnemu dvoru, ak nedospel k záveru, že položená otázka je irelevantná, alebo že dotknuté ustanovenie komunitárneho práva už bolo Súdnym dvorom vyložené, alebo že správna aplikácia komunitárneho práva je tak jednoznačná, že o nej nie sú žiadne pochybnosti. Z uvedeného vyplýva, že súdny orgán, proti ktorého rozhodnutiu nie je podľa vnútroštátneho práva prípustný opravný prostriedok, nie je povinný predložiť otázku Súdnemu dvoru, ak o takejto, alebo o podobnej – nie úplne identickej (odsek 14 citovaného rozhodnutia), otázke už Súdny dvor rozhodoval.

Súdny dvor Európskej únie vo veci C-31/87 (Gebroeders Beentjes BV proti Holandsku; prejudiciálne konanie) vyložil pojem „štát“ pre účely smernice 71/305/EHS o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác tak, že musí byť interpretovaný vo funkčnom zmysle. Účel smernice, ktorým je zaistiť účinné dosiahnutie slobody usadzovania a slobody poskytovať služby vo vzťahu k zákazkám na uskutočnenie stavebných prác, by bol ohrozený, pokiaľ by ustanovenia smernice 71/305/EHS boli neaplikovateľné z dôvodu, že zákazka na uskutočnenie stavebných prác je zadávaná subjektom, ktorý aj napriek tomu, že bol ustanovený pre uskutočňovanie určitých úloh, ktoré mu zverujú právne predpisy, nie je vo formálnom zmysle súčasťou štátnej správy. Inštitúcia, ktorej zloženie a štruktúra sú dané zákonom, a ktorej členovia sú menovaní úradmi, ktorých kompetencie sú garantované štátom, a ktorá financuje zmluvy o verejných prácach, ktoré je jej úlohou prijať, musí byť považovaná za spadajúcu pod pojem štát, aj keď formálne netvorí časť štátnej administratívy.

V inej veci C-323/96 (Komisia proti Belgickému kráľovstvu; odseky 29, 31) Súdny dvor uviedol, že legislatívny (zákonodarný) orgán patrí pod pojem „štát“ a preto je zmluvným orgánom v zmysle článku 1 (b) Smernice 71/305/EHS v znení článku 1 (1) Smernice 89/440/EHS a článku 1 (b) Smernice 93/37/EHS. V uvedených okolnostiach, zmluvy uzatvorené na základe verejného obstarávania Vlaamse Raad (legislatívny orgán Belgického kráľovstva) patria do rozsahu Smernice 71/305 v znení Smerníc 89/440 a 93/37 a musia spĺňať tam uvedené kritériá.

Do kategórie verejných obstarávateľov uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní patria organizácie (inštitúcie), ktoré boli vytvorené na základe zákona, nariadenia alebo administratívneho aktu. Patria sem štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, vyššie územné celky, miestna samospráva, rozpočtové organizácie vyšších územných celkov, miestnej samosprávy; t.j. ústredné orgány štátnej správy, miestne orgány štátnej správy, sústava súdnych orgánov, orgánov prokuratúry a pod. Do kategórie obstarávateľa podľa citovaného ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní preto patria aj ministerstvá, teda aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Z citovanej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že pojem štát je chápaný prostredníctvom jeho orgánov, ktoré v jednotlivých prípadoch vystupujú ako obstarávatelia.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je zriadené zákonom č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy

v znení neskorších predpisov, ktorý vo všeobecnosti určuje aj jeho vnútornú štruktúru; jeho kompetencie sú garantované štátom.

V oznámení o výsledku verejného obstarávania uverejnenom vo Vestníku Úradu pre verejné obstarávanie č. 89 z 10.mája 2005 na daný predmet obstarávania je pod záhlavím „Oficiálny názov a adresa obstarávateľa“ uvedené: „Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, Slovenská republika“ na predmet obstarávania Požiarny automobil – Cisternová automobilová striekačka vo vyhotovení ako špeciálne nákladné motorové vozidlo hasičskej záchranej služby typu 1B, vrátane špeciálnej výbavy; kúpna zmluva za dodávku 1 ks špeciálneho hasičského vozidla s výbavou a príslušenstvom bola uzavretá vo výške 11294719,-- Sk bez DPH (374.915,99 €). Žalobca sa teda sám označil za obstarávateľa a nie Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Ak by odvolací súd pristúpil na konštrukciu osoby obstarávateľa prezentovanú žalobcami, musel by konštatovať, že žalobca v druhom rade porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko sám nesprávne označil obstarávateľa. Ochrany pred uložením sankcie sa nemôže domáhať subjekt, ktorého konanie bolo v rozpore so zákonom a pre uloženie tejto sankcie rozhodujúce. Žalovaný v správnom konaní konal so žalobcom v druhom rade ako účastníkom správneho konania; účastníkom súdneho preskúmavacieho konania je tiež žalobca v druhom rade (§ 250 ods. 1, ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku). Žalobca v prvom rade nebol účastníkom správneho konania. Žalobca v druhom rade sa nemôže svojej povinnosti niest' následky za porušenie ustanovení zákona o verejnom obstarávaní zbaviť tvrdením, že nemal byť účastníkom správneho konania, obstarávateľom a ani subjektom, ktorému možno ukladať sankcie za porušenie zákona o verejnom obstarávaní.

Uzatvorenie kúpnej zmluvy č. SE-73-10/OVO-2005 z 15.marca 2005, kde na strane predávajúceho vystupuje spoločnosť S., s.r.o. a na strane kupujúceho Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, je tiež dokumentom, ktorý preukazuje, že obstarávateľom bol žalobca v druhom rade a nie žalobca v prvom rade. Kúpna zmluva bola výsledkom rokovacieho konania bez zverejnenia; predmetom kúpy bolo nové špeciálne hasičské vozidlo značky Mercedes-Benz, typ Atego 1528 AF (4x4) 3610, červenej farby, odtieň RAL 3000, ktoré mal predávajúci dodať v zmluve uvedeným subjektom. Vlastnícke právo k predmetu zmluvy prejde na každého z preberajúcich po uhradení kúpnej ceny každým preberajúcim osobitne (čl. VII. Kúpnej zmluvy).

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v druhom rade na účely verejného obstarávania patrí pod definíciu pojmu štát, t.j. Slovenská republika. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky nepristúpil k položeniu prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, nakoľko o výklade pojmu „štát“ na účely verejného obstarávania Súdny dvor už rozhodoval (citované rozhodnutia C-31/87, C-323/96 s použitím C-283/81).

Ministerstvo zrušilo vyhlásenú metódu verejného obstarávania 27. januára 2005 zverejnením vo Vestníku Úradu pre verejné obstarávanie č. 18/2005 pod zn. 01029-ZST. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (žalobca v druhom rade) použilo následne metódu verejného obstarávania rokovacie konanie bez zverejnenia podľa § 66 ods. 1 písm. b/, písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní. Podľa § 66 ods. 1 písm. b/, písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní rokovacie konanie bez zverejnenia je metóda verejného obstarávania, ktorú obstarávateľ môže použiť len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z týchto podmienok: tovar, práce alebo služby sa obstarávajú z dôvodu mimoriadnej udalosti nespôsobenej obstarávateľom a vzhľadom na časovú tieseň nemožno uskutočniť verejnú súťaž, užšiu súťaž ani rokovacie konanie so zverejnením (písm. b/), v predchádzajúcej verejnej súťaži alebo užšej súťaži nebola predložená ani jedna ponuka alebo ani jedna z predložených ponúk nevyhovuje požiadavkám obstarávateľa a za predpokladu, že pôvodné zmluvné podmienky sa podstatne nezmenia (písm. e/).

Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5 Sžf 15/2009, www.nsud.sk) vyplýva, že pre použitie metódy – rokovacie konanie bez zverejnenia podľa § 66 ods. 1 písm. b) zákona o verejnom obstarávaní je potrebné súčasné splnenie všetkých troch požiadaviek a to:

- a) existenciu mimoriadnej udalosti nespôsobenej účastníkom konania,
- b) časovú tieseň, keď nie je možné dodržať časové limity stanovené pri iných súťažných postupoch verejného obstarávania,
- c) kauzálnu väzbu medzi nepredvídateľnou udalosťou a časovou tiesňou, ktorá z nej vyplýva.

Havarijný stav hasičských vozidiel typu 1B bol žalobcovi v druhom rade známy od roku 1999. Vyhlásil dve verejné súťaže; prvú nariadil žalovaný žalobcovi v druhom rade zrušiť rozhodnutím č. 387/118/200/2003 z 26.marca 2003, druhú verejnú súťaž zrušil žalobca v druhom rade. Svojím nekonaním žalobca v druhom rade spôsobil zhoršovanie havarijného stavu hasičských vozidiel typu 1B. Mimoriadnou udalosťou môže byť podľa názoru odvolacieho súdu živelná pohroma,

priemyselná alebo iná havária a pod. O tento prípad však v predmetnej právnej veci nejde. S pojmom časovej tiesne nekorešponduje konanie žalobcu v druhom rade v období rokov 1999-2005. Pri tomto odvolací súd poznamenáva, že žalobca by v prípade zistenia mimoriadnej udalosti ihneď použil metódu verejného obstarávania – rokovacie konanie bez zverejnenia – a nesnažil by sa pred tým dvakrát uvedené vozidlá verejne obstarávať (t.j. so zverejnením). Nie je tak splnená ani tretia podmienka použitia rokovacieho konania bez zverejnenia, a to kauzálna väzba medzi nepredvídateľnou udalosťou a časovou tiesňou, ktorá z nej vyplýva, pretože bola prerušená dvoma (zrušenými) verejnými obstarávaniami na hasičské vozidlá.

Z uvedeného vyplýva, že neobstojí tvrdenie žalobcu v druhom rade o existencii mimoriadnej udalosti ním nespôsobenej a časovej tiesne, pre ktorú nemožno uskutočniť verejnú súťaž, užšiu súťaž ani rokovacie konanie so zverejnením. Nebola preto splnená podmienka na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia na predmet obstarávania „Cisternová automobilová striekačka vo vyhotovení ako špeciálne nákladné motorové vozidlo hasičskej záchranej služby typu 1B, vrátane špeciálnej výbavy“.

Rovnako neobstojí tvrdenie žalobcu o splnení podmienky zakotvenej v § 66 ods. 1 písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého možno použiť rokovacie konanie bez zverejnenia, ak v predchádzajúcej verejnej súťaži alebo užšej súťaži nebola predložená ani jedna ponuka alebo ani jedna z predložených ponúk nevyhovuje požiadavkám obstarávateľa a za predpokladu, že pôvodné zmluvné podmienky sa podstatne nezmenia. V predchádzajúcom verejnom obstarávaní (ktoré bolo žalobcom v druhom rade zrušené) bola za najlepšieho uchádzača vybraná spoločnosť S., s.r.o.

Vychádzajúc z uvedeného správne orgány oboch stupňov postupovali správne, keď konali so žalobcom v druhom rade, správne vyhodnotili nesplnenie podmienok na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia (§ 66 ods. 1 písm. b/, písm. e/ zákona o verejnom obstarávaní) a následne uložili žalobcovi v druhom rade sankciu podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého Úrad uloží obstarávateľovi pokutu vo výške 5% zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona alebo ak nedodrжал zverejnené kritériá na vyhodnotenie ponúk, alebo ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa ustanovenia § 220 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 81/2006-97 z 11.augusta 2009 a žalobu ako nedôvodnú zamietol (§ 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcom nepriznal náhradu prvostupňového ani druhostupňového súdneho konania, pretože nemali v konaní úspech, a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 14. septembra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová